

Søg først Guds rige

I kapitel 6 i Mattæus-evangeliet siger Jesus: "Vogt jer for at øve jeres retfærdighed for menneskene," og han fortsætter med formaningen om at give almisse og bede i det skjulte, så ingen ser "vor retfærdighed". Og i forlængelse heraf føjer han til: "Og din Fader, som er i det skjulte, og som ser i det skjulte, skal betale dig," Mat.6:24-34.

Det lyder som en rimelig handel: Noget for noget.

Og netop sådan opfattes det af mange. Man gør sit bedste og forventer så til gengæld, at Gud lønner én i forvisning om, at Gud er kærlig og ikke smålig. Så behøver man ikke bekymre sig, for når man har Guds forsikring om lønnen og det evige liv, så kan man i stedet bruge sine kræfter og evner til at sørge for dagen i morgen både for sig selv, for menigheden og på missionens vegne.

Ingen vil naturligvis sige, at de handler sådan. Men manges gerninger vidner imod dem, for de tror ikke Jesu vidnesbyrd, hverken når han advarende siger: "I *kan* ikke tjene både Gud og mammon," eller når han indbyder os til livet med ordene: "Søg først Guds rige og hans retfærdighed, så skal alt det andet gives jer i tilgift."

Når man på samme tid siger, at man tror, og at man søger Guds rige, mens man både i ord og gerning søger denne verdens penge og anerkendelse, så tjener man mammon i stedet for Herren.

Men, - har vi ikke fået vor forstand for at bruge den, så vi tjener Gud med det, vi har fået, - både vore evner og vore midler? Jo, vi har fået alle vore evner af Herren, for vi er hans værk, skabte af ham til at tilhøre og tjene Kristus. Men der er intet i mennesket, der er så formørket og så underlagt løgnen som menneskets forstand. Da Jesus blev fristet i ørkenen, henviste Satan til den menneskelige fornuft, og det var forstanden og den menneskelige logik, som slangen i Paradiset appellerede til, da han, løgnens fader, forførte mennesket, så vi ved syndefaldet mistede evnen til selv at erkende sandheden. Derfor tror og tjener vi fortsat løgnen, og derfor må vi tage enhver mennesketanke til fange i lydighed ind under korset, hvis vi vil vandre i lyset, så vi kan se, hvor vi går hen.

Kun i lyset af Guds ord og ved Helligåndens åbenbaring føres vi ud af vort eget mørke og over i lysets rige. Og kun den, som først søger Guds rige og hans retfærdighed og dermed tjener Gud alene, får indblik i Guds visdom, så det bliver en levende sandhed og en fuldkommen glæde, at vi ikke *kan* tjene to herrer. Først da, når vi underkaster os Guds retfærdighed, så vi giver Gud ret og handler i overensstemmelse med det guddommelige ord, først da kan forstanden bruges rigtig. For da tilhører vi ikke længere os selv, og frigjorte fra synden, er vi blevet trælle under Gud og har den frugt, at vi helliggøres, og det ender med evigt liv.

Kapitel 6 i Mattæus-evangeliet begynder med ordene: "Vogt jer for at øve *jeres retfærdighed* for menneskene," og det slutter i næstsidste vers med ordene "Søg først Guds rige og *hans retfærdighed*." Sammenholder vi de to sætninger, melder

spørgsmålet sig: Hvordan kan der blive tale om at vise vor retfærdighed overfor nogen, når vi i alle situationer først skal søge Guds rige og hans retfærdighed?

Svaret er, at vi slet ikke skal øve vores retfærdighed for menneskene. Jesus, vor opstandne Herre og Frelser er vor retfærdighed, og den retfærdighed skal vi ikke øve synligt for menneskene, men alene i det skjulte for Gud; vor retfærdighed er en hemmelighed, der ikke kan eller skal åbenbares for verden. Vor retfærdighed er i Himlene ved Guds højre hånd, og kun den, der først søger Guds rige og bliver ved dermed, får del i Guds retfærdighed, som Gud, der ser og hører i det skjulte, vil give som nådeløn til dem, der i lydighed tager imod Ordet til frelse.

Dette mærkelige kapitel, der begynder med *vor* retfærdighed og slutter med *Guds* retfærdighed, danner en helhed, som vi ikke i detaljer skal komme ind på, men lad os under bøn og ved Åndens vejledning se på nogle af de sidste vers.

I vers 24 siger Jesus: "Ingen kan tjene to herrer; han vil jo enten hade den ene og elske den anden eller holde sig til den ene og ringeagte den anden. I kan ikke tjene både Gud og mammon,"

Jesus stiller her hvert eneste menneske ind i et absolut valg: Enten elsker du Gud af hele dit hjerte og tjener ham, eller også elsker du ham slet ikke, for du kan ikke tjene både Gud og mammon.

Og det er til forargelse for mange. Man vil godt tjene Gud, når man blot samtidig kan bevare verdens anerkendelse og accept. Men det er ikke muligt både at tjene Gud så godt, som det nu lader sig gøre, og samtidig tjene mammon blot en lille smule; for så tjener man slet ikke Gud. Selv den mindste del af verden gemt i hjertets inderste skjul eller blot det mindste ønske om anerkendelse i denne verden vil være at tjene to herrer. I Guds rige er der ikke plads til antydningen af mammon, der er det middel, hvormed denne verdens fyrste regerer og fører i fortabelse. Om du end er nok så retskaffen, og om du end prædiker Guds rige nok så meget, men samtidig søger at tækkes eller at forlige dig med denne verden, da tjener du mammon og ringeagter Gud og hans retfærdighed. "Ved I ikke, at venskab med verden er fjendskab med Gud? Den, der gerne vil være verdens ven, gør sig altså til Guds fjende." Jak.4:4.

Valget er et enten-eller, men mange forsøger sig med et både-og. At undlade at vælge eller ikke at ville vælge er alligevel at vælge det, som ligger lige for: Verden, mammon og dermed også fortabelsen.

Valget er mellem skaberen og det skabte. Og det er et forfærdeligt valg, fordi det er Gud, der stiller os på valg. I os selv, siger Guds ord, er vi vredens børn, døde i vore overtrædelser og synder og fuldt færdige til fortabelse, og vi evner end ikke at foretage et valg, lige så lidt som en død kan beslutte sig for at leve. Men Gud ydmygede sig, idet han først skabte os i sit billede ved at give os af sin Ånd, og dernæst åbenbarede han sin længsel og kærlighed til os fortabte, da Jesus Kristus, Guds enbårne Søn, gav afkald på sin himmelske værdighed for at blive menneske og for i syndigt køds skikkelse at ydmyge sig og blive lydige til døden på et kors. Kristus døde for os, for at vi ved hans død skulle få valget mellem det skabte, som skal forgå, eller skaberen, der skal bestå i al evighed. "Med nidkærhed længes han efter den ånd, han har givet bolig i os." Jak.4:5.

Når du derfor er i valget mellem det skabte og skaberen, er Gud hos dig, fordi du ikke evner selv at vælge. Han er selve valget, og samtidig er det Gud, der giver dig valget, - det valg, som han købte og gav dig, da Jesu blod sonede dine synder. Alt andet end at vælge Gud vil være gudsbespotteligt, det vil være at træde Guds Søn under fode og håne nådens Ånd.

Søren Kierkegaard siger om valget: "Mennesket *skal* vælge; thi således holder Gud sig selv i ære, mens han tillige har faderlig omsorg for mennesket. Har Gud nedladt sig til at være det, der *kan vælges*, så *skal* mennesket også vælge – Gud lader sig ikke spotte. Derfor er det i sandhed således, at dersom et menneske lader være at vælge, da er dette det samme som det formastelige at vælge verden."

At vælge Guds rige og hans retfærdighed er at give afkald på alt andet inklusive alt i én selv og alt det, som man mener, er ens eget. Det er at give afkald på hele den synlige verden, dens ære, magt og herlighed. Det er med bæven at sige med Paulus: "Det, der engang var mig fordele, det har jeg for Kristi skyld lært at regne for tab. Ja, jeg regner i sandhed alt for tab i sammenligning med det langt højere at kende Kristus Jesus, min Herre. For hans skyld har jeg lidt tab på alt og regner det for skarn, for at jeg kan få Kristus i eje og findes i ham, ikke med min egen retfærdighed, der fås gennem loven, men med den, der fås ved tro på Kristus, retfærdigheden fra Gud grundet på troen, og for at jeg må kende ham og kraften i hans opstandelse og fællesskabet med ham i hans lidelse, så jeg bliver lig med ham i hans død, om jeg dog måtte nå frem til opstandelsen fra de døde. Fil.3;7-11.

* * *

Når Jesus siger, at vi først skal søge Guds rige og hans retfærdighed, så betyder det, at alt andet kommer i anden række. Sådan er den guddommelige orden: Først Guds rige og hans retfærdighed og så alt det andet. Guds rige er det usynlige, men fuldkomne og evige rige, som Gud byder os at søge som det første, fordi Guds rige og hans retfærdighed er det sande liv, den fuldkomne frihed og den ukrænkelige og evige glæde, som Gud Herren i sin evige kærlighed skænker os ved troen på hans søn Jesus Kristus.

Men i denne verden er der tilsyneladende en modsat orden. For denne verden er synlig, den er det nærværende og det, vi af naturen begærer. Det er en verden, der lokker og frister med alt det, der i tiden synes så herligt, men som dog forgår; det er en verden, hvor livet er et blændværk, der ender med rædsel, hvor friheden er et stadigt slaveri under synden, og hvor glæden er stakket, kunstig og blandet med gråd. Sådan er den synlige verden, men sådan tilbyder den sig ikke. Den byder sig til som nærværende, lokkende og håndgribelig, og den rækkes os hele tiden af denne verdens fyrste med løfte om rigdom, magt og ære. Den er fristende og forførende, og vi behøver ikke at søge den, for af natur er vi en del af den.

Men den rette begyndelse er at søge Guds rige og hans retfærdighed først, - at lade verden forgå, idet vi selv dør bort fra verden og fra os selv. Det er en vanskelig og smertefuld begyndelse, hvor hvert enkelt menneske må forlade ikke blot det meste, men det alt sammen. Den, som har købt en mark, må forlade sin jord, før han har set den; den, der har købt fem par okser, må forlade dem, før han tager

dem i brug, og den som har taget sig en hustru til ægte, må forlade hende for at søge Guds rige først. Selv det, som er os mest dyrebart, må forlades, for Jesus siger: "Den, som elsker fader og moder mere end mig, er mig ikke værd, og den, som elsker søn eller datter mere end mig, er mig ikke værd; og den, som ikke tager sit kors op og følger mig, er mig ikke værd. Den, som har bjærget sit liv, skal miste det; og den, som har mistet sit liv for min skyld, skal bjærge det."

Mat.10:37-39.

At søge Guds rige *først* giver os ingen tid til forberedelse, for enhver forberedelse uanset, hvor lille eller ubetydelig eller uskyldig den synes os at være, er ulydighed mod det guddommelige bud, at du *skal* søge Guds rige *først*. Og alle vore egne anstrengelser med at forbedre os, inden vi søger Guds rige, er onde og kommer fra den onde. Og uanset, hvor fromt Satan søger at nedskrive Guds bud, så skal vi uden at forbedre os, og uden smykker og uden undskyldning søge Guds rige først.

Vi skal heller ikke først søge visdom for at kunne fatte Guds rige og hans retfærdighed, for Gud har gjort denne verdens visdom til dårskab, mens han har udvalgt dem til frelse, som ingenting er, og som intet evner, fordi de har forladt alt for at søge hans rige og retfærdighed først. For verden er det en dårskab og en forargelse, men for de kaldede selv er det en Guds kraft til frelse.

Lige så lidt skal nogen samle sig skatte, før han søger Guds rige, for Jesus siger, at hvor din skat er, der vil også dit hjerte være. Den, der ikke først søger Guds rige, men samler sig den mindste skat i verden, vil på regnskabets dag høre Gud sige: "Du dåre!" For Gud bød os først at søge hans rige og hans retfærdighed, så han kunne give os alt det andet i tilgift. Men den, som ikke bryder sig om Guds gave og i stedet søger at tilrane sig tilgiften, før han søger Guds rige og hans retfærdighed, han er en tyv, der går glip af Guds retfærdighed og dermed af Guds rige og det sande og evige liv.

Den, som først søger Guds rige og hans retfærdighed, skal være som liljerne på marken. De spinder ikke, og de sår ikke, de *er*. De er helt afhængige af Himmels Gud, der hver dag giver dem føden, og som klæder dem. Som liljerne er, skal også vi være, og så skal alt det andet gives os i tilgift, for vores himmelske Fader ved, at vi trænger til alt dette. Sådan er det at være i Kristus.

Og den, som først søger Guds rige og hans retfærdighed, arbejder for Gud. I alt, hvad vi gør, enten vi sover, våger, hviler eller arbejder, så gør vi det for Herren: Vi søger først hans rige og hans retfærdighed og får alt det andet i tilgift. Fra Jesus, Guds Søn er det kommet, for ved ham og til ham er alt. Højløvet er hans Navn i alle evigheder.

* * *

Guds rige er der, hvor Jesus er. Han er kongen og herskeren i det rige, der er fra evighed og til evighed. Han er kongernes konge og herrernes herre, for han har al magten i Himmelen og på jorden. Det rige er helligt og herligt, og det består i retfærdighed og fred og glæde i Helligånden. Rom.14:17. Det er riget, hvor alt består til evig tid, hvor blomsten ikke visner, hvor håbet aldrig dør, og hvor synden, mørket og døden ikke findes. Det er Guds rige.

Jesus siger, da han træder ind i verden: "Omvend jer, for Guds rige er kommet nær!" Guds rige er kommet nær til hvert eneste menneske, fordi Jesus ved sin død på korset sonede hver enkelts synd og åbnede døren ind til det rige, der er beredt for enhver, der tror på ham. Dette rige, der er oventil, og som ikke er af denne verden, er kommet så nær, at hvert enkelt menneske får muligheden for at søge Guds rige og hans retfærdighed først. Fordi Gud bøjer sig så dybt.

For den menneskelige tanke er det utroligt og ufatteligt, at den evige og almægtige Gud skulle elske så højt og længes så inderligt efter at blive forenet med syndere. Men sandheden er, at Guds rige er kommet så nær, at alle dem, som tager imod troens gave, så de tror det utrolige, får del i Guds rige og hans retfærdighed. "Thi så siger den højt ophøjede, som troner evigt, hvis Navn er "Hellig": I højhed og hellighed bor jeg, hos den knuste, i ånden bøjede for at kalde de bøjedes ånd og de knustes hjerte til live." Es.57:15.

"Guds rige kommer ikke således, at man udvortes kan iagttage det. Ej heller vil man kunne sige: 'Se her!' eller: 'Se, dér er det!' thi se, Guds rige er inden i jer," siger Jesus. Selv om Guds rige er kommet, så er det kun den, der tager imod Guds rige som et lille barn, der får del i det. Alle stilles ind i valget mellem Guds rige og denne verdens gud, og alle skal vælge. Vi kan flygte fra alle menneskelige valg og fra alle jordiske katastrofer, men vi vil aldrig kunne flygte fra at skulle vælge mellem mammon og det, at søge Guds rige og hans retfærdighed først.

Og alt, hvad vi elsker eller ønsker at flygte fra i denne verden, skal forgå sammen med denne verdens herlighed, enten når vi dør, eller når Jesus kommer igen. Da åbenbares Guds rige i evig herlighed, og da bliver riget en synlig og nærværende virkelighed. Ikke alene for dem, som tog imod Guds kald til omvendelse, men også for dem, som går fortabt, fordi de forblev ulydige mod Guds kald til omvendelse. De frelste skal være i Guds rige være sammen med Jesus til evig tid, mens de fortabte går til det pinested, der er beredt djævelen og hans engle. Fra dette pinested skal de se ind i Guds herlighed og evigt blive mindet om, at de aldrig selv skal komme der. Luk.16:23. For valget, de flygtede fra her i livet, er for evigt gledet dem af hænde, fordi de ikke agtede på deres besøgstid.

Mennesker kan synes retfærdige målt med menneskelig målestok.

Men det tæller ikke for Gud, der siger, at der ikke findes én eneste retfærdig, at der er ingen forstandig, der er ingen som søger Gud; afvegne er alle, til hobe fordærvede, ingen gør godt, end ikke en eneste. Rom.3:10-12. Den menneskelige retfærdighed er relativ, fordi den altid måler sig med menneskers opfattelse af retfærdighed, og netop derfor formaner Jesus og siger: "Vogt jer for at øve jeres retfærdighed for menneskene!" Alligevel skal mange på dommens dag stå i deres egen retfærdighed og sige: "Herre, Herre! har vi ikke profeteret ved dit navn, og har vi ikke uddrevet onde ånder ved dit navn, og har vi ikke gjort mange undergerninger ved dit navn?" Og da skal han sige til dem: "Jeg har aldrig kendt jer; vig bort fra mig, I, som øver uret!" Mat.7:22-23.

Hvis et menneske opgiver sig selv og giver afkald på alt i denne verden for at øve retfærdighed, men ikke søger Guds rige og hans retfærdighed først, så er han alligevel en gudsbepotter. Og hvis nogen ikke først søger Gud og derved giver sit

liv – hele sit liv – tilbage til Gud, som han tilhører, så er han som en tyv, der deler ud af sine tyvekoster. Men om nogen søger Guds rige og hans retfærdighed, da er han i Gud, og han er ét med Gud, der er retfærdig, og da skal al hans færd være retfærdig, fordi han er Guds retfærdighed i Kristus Jesus.

Guds retfærdighed er evig og absolut som Guds rige, og derfor er intet menneske i stand til hverken at rumme eller fatte Guds retfærdighed, nemlig, at Gud er retfærdig, når han uforskyldt af nåde retfærdiggør den, som har tro på Jesus.

Og når Gud retfærdiggør en synder ved tro på Jesus, giver han ham en ny begyndelse. Synderen genfødes til et helt nyt liv i Guds rige, et liv i retfærdighed, fred og glæde i Helligånden. Det gamle er forbi; noget nyt er blevet til. Hvis du ved troen er forenet med Gud og bliver i Guds kærlighed, skal du aldrig komme bort fra Gud, og du skal aldrig glemmes af Gud eller glemme Gud. For hvordan kan du glemme Gud, når du søger hans rige og hans retfærdighed først – ikke én gang, men altid, i hvert øjeblik og under alle forhold. Guds rige er det sande og evige liv, der lever i dig ved det ord, som forkyndes i evangeliet. I det rige lever du din hverdag, mens du er her i verden, og det rige åbenbares i synlig herlighed, når Jesus, din Herre og Frelser henter dig hjem til sig i det fuldkomne Guds rige i evigheden.

Hvilken ufattelig og usigelig nåde, at Gud elsker en synder og siger: "Søg først Guds rige og hans retfærdighed, så skal alt det andet gives dig i tilgift!"